

РЕШЕНИЕ

№ 36841

гр. София, 24.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 16.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **6522** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на А. Б. Б. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № GRAM-2072712/14.05.2026 г., издадена от полицаи към 09 РУ- СДВР, с която е наложена на А. Б. Б. ПАМ по чл. 171, т.1 б.„З“, „ГГ“ ЗДвП- временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Релевират се доводи, че извършеното нарушение се дължи на липса на умисъл и незнание за служебно прекратяване на регистрацията на автомобила на починалия му баща. Твърди се, че автомобилът е изряден откъм застраховки, данъци и ГТП. Счита заповедта за незаконосъобразна, прекомерна и нарушаваща принципа на съразмерност по чл.6 АПК.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован се явява лично. Поддържа изцяло подадената жалба и моли съда да отмени наложената му ПАМ. Акцентираща, че не е знаел за служебното прекратяване на регистрацията на автомобила, не е имал намерение да нарушава закона. Разбрал за това едва при полицейската проверка и към момента автомобилът вече бил пререгистриран на негово име, което удостоверява с новия голям регистрационен талон. Излага съображения относно последиците от наложената мярка. Автомобилът имал платена „Гражданска отговорност“, данък, преминал е технически преглед.

Ответникът- полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, чрез процесуалния си представител моли съда да постанови решение, с което да потвърди наложената ПАМ като правилна, законосъобразна, мотивирана и издадена от надлежно оправомощен полицейски орган. Представя писмен отговор.

Предвид изхода от настоящото производство, моли да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не се представлява и не изразява становище по делото.

Административен съд – София-град, III отделение, 73 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 4040977/14.05.2026 г., съставен срещу А. Б. Б., за нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. първо ЗДвП-управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, е издадена оспорваната в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № GRAM-2072712/14.05.2026 г., издадена от полицей кърм 09 РУ- СДВР, с която е наложена ПАМ на Б. по чл. 171, т.1 б.„З“, „ГГ“ ЗДвП- временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, за това че на 14.05.2026г., около 20:41 ч., в [населено място], по ул. А. С., с посока на движение от ул. Ц. към ул. С. С. управлявал лек автомобил марка Д., с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена проверка е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация по чл.143, ал.15 от ЗДвП от 31.01.2026 г. поради починал собственик.

По делото са приети писмените доказателства, съдържащи се в административната преписка, както и приложенияте към жалбата и в съдебно заседание от жалбоподателя, включително и свидетелство за регистрация част I видно от което, собственик на лек автомобил марка Д., с рег. [рег.номер на МПС] към 11.09.2026 г. е жалбоподателят А. Б. Б..

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима– подадена от надлежна страна– адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са приети ангажираните от ответника заповеди, от които по безспорен начин се установява, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5. В случая мярката е наложена за констатирано нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. В чл. 175, ал. 3 ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

Спорът по делото се концентрира върху това дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

Съгласно 143, ал.15 ЗДВП (Нова – ДВ, бр. 77 от 2017 г., в сила от 27.12.2017 г., изм. и доп., бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) Служебно, с отбелязване в Националния регистър на пътните превозни средства, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство или в случаите, когато собственикът е починал и в шестмесечен срок от настъпване на това обстоятелство не е заявена промяна в данните за собственика.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДВП. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 от ЗДВП, която попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДВП. В случая видно от удостоверение за наследници Б. Б. М. е починал на 22.09.2026 г. /Акт за смърт №0253/22.09.2025 г./, наследници на когото са Н. Г. М. /съпруга/, Р. Б. Б. /дъщеря/ и А. Б. Б. /син/. Видно от служебна справка от ответника, на 31.03.2026 г. е прекратена регистрацията на автомобила по чл.143, ал.15 ЗДВП- починал собственик.

Нарушението на водача е констатирано с издаден АУАН на 14.05.2026 г., т.е. след служебно прекратяване на регистрацията, като фактическите установявания в акта са намерили отражение в оспорената ЗППАМ.

Съдът счита, че за всеки конкретен случай принудителната административна мярка /ПАМ/ трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща преследваната от закона цел. С оглед преценка законосъобразността на акта във връзка с останалите основания по чл. 146 от АПК, на база събрания доказателствен материал, съдът приема, че атакуваната ЗППАМ не е съответна на целта на закона. Безспорно от АУАН серия ГА № 4040977/14.06.2026г. се установява, че на 14.06.2026 г. жалбоподателят е управлявал МПС, което не е било регистрирано по надлежния ред– прекратена регистрация на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДВП, считано от 31.01.2026 г. В този смисъл съдът приема, че с поведението си същият е нарушил нормата на чл. 140, ал. 1 от ЗДВП. Същевременно обаче са представени доказателствата - СРМПС част I №[ЕИК] от 11.09.2026г., видно от което е, че след съставяне на АУАН е извършена пререгистрация на автомобила на нов собственик – А. Б. Б., т.е. административното нарушение е преустановено. Предназначението на ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да съдейства за преустановяване на административните нарушения, т.е. да осуети възможността на дееца да извърши други подобни нарушения, като тези мерки не съставляват вид административно наказание. Релевантният за приложението на чл. 171, т. 1, б."з" гг от ЗДВП юридически факт е този на допуснато административно нарушение, което е установено и подведено под приложимата материалноправна норма за ангажиране на административната/наказателната отговорност на жалбоподателя. Но при налагането на ПАМ, за компетентния орган съществува и задължението да прецени всички настъпили факти и обстоятелства, а за съда – всички такива до постановяване на съдебния акт, с оглед принципа залегнал в чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК– да упражнява правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да не издава актове, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Наложената ПАМ с процесната заповед не съответства на предвидената от закона цел. Съдът отчита, че безопасността на движението по пътищата, в контекста на процесния случай, се свежда до това,

че по пътищата, отворени за обществено ползване, следва да се движат МПС, които имат надлежна регистрация. Всяко движение на МПС, което не е регистрирано, било то и поради служебно прекратена регистрация, нарушава определените материалноправни норми и поради тази причина би могло да застрашава и охраняваната безопасност на движението. В случая още при проверката свидетелството за регистрация и двата броя регистрационни табели на автомобила са били иззети, с което участието именно на този автомобил в движението е било преустановено. Отнемането на СУМПС обаче ограничава оспорващия да управлява и други, надлежно регистрирани моторни превозни средства, включително при изпълнение на личните и трудовите си задължения. Освен това се представиха доказателства, че жалбоподателят е изпълнил законовото задължение да пререгистрира автомобила /макар и в един последващ нарушението момент/. Продължаване действието на ПАМ спрямо него чрез лишаването му от СУМПС след фактическото преустановяване на движението на автомобила не е надлежно действащ механизъм, който да охранява обективно и ефективно защитаваните от закона обществени отношения.

Процесната ПАМ, наложена за срок до решаване на въпроса за отговорността, така фиксиран от законодателя, в конкретния случай надхвърля охранителните и превантивни цели, предвидени от същия този законодател, което превръща тази мярка в своеобразен вид административнонаказателна санкция и е в противоречие с принципа на чл. 6 от АПК.

С оглед изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена в несъответствие с целта на закона и следва да бъде отменена.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София град, III отделение, 73 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Б. Б. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2072712/14.05.2026 г., издадена от полиция към 09 РУ- СДВР, с която е наложена на А. Б. Б. ПАМ по чл. 171, т.1 б. “З”, „ГГ“ ЗДвП- временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.